

LBRIS

We know
books

Mircea Manta

Frumusețea Femeii

Editura TRANSILVANIA EXPRES
Brașov, 2014

pentru Literatură Universală, Buc., 1968.

Rusu, Liviu, Logica frumosului, Ed. pentru literatură universală, 1968.

Sand, George, Povestea vieții mele, Ed. Minerva, 1972.

Sbârcea George și Hartulari, Ion-Darclée, Darclée, Editura Muzicală, Buc. 1962.

Stere, Ernest, Din istoria doctrinelor morale, 3 volume, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975, 1977, 1979.

Stere, Ernest, Doctrine și curente în filozofia franceză contemporană, Editura Junimea, 1975.

Șarambei, Iohanna-Nicolae, Personalități ale lumii antice, Ed. Albatros, Buc. 1985.

Tudor-Anton, Eugenia, Hortensia Papadat-Bengescu, marea europeană. Edit. Național, 2001.

Voinescu, Alice, Jurnal. Ediția a doua, două volume, Ed. Polirom, Iași, 2013.

Voinescu, Alice, Întâlnire cu eroi din literatură și teatru, Ediție îngrijită de Dan Grigorescu. Ed. Eminescu, 1983, 841 p.

Vianu, Tudor, Arta prozatorilor români, Ed. Pentru Literatură, 1966.

Zaciu, Mircea, Scriitori români, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc. 1978.

Cuprins

Prefață	5
ESTERA	18
CLEOPATRA	37
IOANA D'ARC	52
GEORGE SAND	62
SIMONE DE BEAUVOIR	112
HORTENSIA PAPADAT – BENGESCU, „MAREA EUROPEANĂ”	164
HARICLEA DARCLÉE	208
MARTHA BIBESCU	268
ALICE VOINESCU	345
ALICE CĂLUGĂRU	416
BIBLIOGRAFIE	480

ESTERA

Contribuția cea mai prețioasă și durabilă a evreilor antici în cultura universală rămâne literatura.

Cuprinsă aproape în întregime în prima parte a Bibliei, în Vechiul Testament, literatura ebraică antică prezintă – după conținutul și caracterul scrierilor – cinci categorii de producții: scrieri cu caracter istoric și legendar, literatură sapiențială, poezie lirică, proză narativă de imaginație și scrierile profeților.

Scrierile morale, sapiențiale (Proverbe, Cartea lui Iov, Ecclesiastul), datând de după întoarcerea din captivitate – deși materia este mult anterioară datei redactării – constituie o dovadă sigură a originalității gândirii ebraice.

Proverbele (atribuite de tradiție lui Solomon, atribuție neacceptată însă de critica modernă) nu sunt – cum s-ar putea crede după titlu – simple aforisme de origine populară, ci adevărate opere literare culte asemănătoare poeziilor gnomiche grecești. „Cartea lui Iov” este un poem filozofico-moral compus, se pare, în sec. IV î.e.n. (începutul și sfârșitul sunt în proză) folosind schema dezbaterii etice asupra cauzei suferinței omului drept și a existenței răului în lume. Răul și nenorocirile sunt rodul nedreptății, al egoismului, al răutății omenești; suferința este o

pedepsă pentru un păcat săvârșit; dar Iov nu se știe vinovat cu ceva - și nici Yahwe nu îi poate aduce vreo învinuire, - și aceasta este ceea ce provoacă tensiunea tragică. Sinceritatea emoționantă, profunzimea meditației, tonul patetic al disperării, bogăția și frumusețea imaginilor sunt calități care situează această scriere printre capodoperele literaturii antice.

Ecclesiastul este cartea cea mai recentă din cele incluse în Vechiul Testament, fiind compusă în secolul al III-lea î.e.n. sub influența filozofiei sceptice și epicureice a epocii elenistice. Continuând atitudinea sceptică a lui Iov și pornind tot de la experiența vieții, autorul anonim ajunge la o formă de îndoială mai radicală, exprimată în termeni mai eterodocși și într-un limbaj mai filozofic.

După laitmotivul de cel mai profund scepticism – „deșertăciune a deșertăciunilor” – o undă reconfortantă de filozofie populară înviorează expunerea, prin invitația omului de a se bucura de plăcerile vieții. Contradicțiile (datorite interpolărilor teologale ulterioare), îndoielile, negațiile surprinzător de îndrăznețe abundă. Dar, deasupra acestei relative incoerențe, se exprimă într-un stil retoric de înaltă calitate literară spiritul original, pesimist și fatalist, sceptic și hedonist, lucid și polemic, care fac din Ecclesiast cea mai „voltairiană” dintre operele vechii literaturi ebraice.

Primul loc în poezia ebraică îl dețin Psalmii și Cântarea cântărilor.

Fără îndoială că și evreii au avut, din timpurile cele mai vechi, povestiri populare – literatură orală de imaginație, fără o finalitate teologală. Dar asemenea povestiri au devenit un gen literar distinct numai după întoarcerea din exil. Independent de eventuale (sau certe) influențe, povestirile ebraice se remarcă prin varietatea de teme, de ton și de atmosferă. Narațiunea realistă din povestirea vieții lui Iosif o găsim alături de aventura fantastică a lui Iona; fanatismul și setea de răzbunare a Esterei și a Iuditei,

alături de tonalitatea elegiacă a cărții lui Tobit; poezia discretă din paginile cărții despre Ruth, alături de umorul ușor picant din istoria Suzanei. Caracterul poetic sau realist, spectaculos sau fantastic al subiectelor; complexitatea caracterelor, succesiunea ritmică a incidentelor, înclinația povestitorului anonim spre notația psihologică, - toate acestea conferă povestirilor ebraice o importanță cu totul deosebită în cadrul literaturilor antichității.

Cărțile Vechiului Testament vor fi difuzate de-a lungul secolelor prin traducerile de prestigiu în limba greacă (Septuaginta, în sec. IV î.e.n.) și în limba latină (Vulgata, în sec. IV e.n.).

ESTERA

Cartea Esterei e un fragment din istoria lui Israel pe calea aleasă de acest popor. Scrisă de un bărbat iudeu înaintat în vârstă, pe nume Mardoheu, Cartea Esterei cuprinde o perioadă de aproximativ 18 ani din timpul domniei regelui persan Artaxerxe. Această Carte își preia numele de la cel al eroinei principale a relatării. Este o relatare dramatică a felului în care Dumnezeu a folosit o tânără de o excepțională frumusețe pentru a-i salva pe iudei de la pieire.

Cartea Esterei povestește cum „Estera, o evreică a devenit soția regelui persan și a reușit să prevină masacrul general al evreilor”. Cunoscută și sub denumirea ebraică „Megilath Esther” („Sulul Esterei) este una din cărțile cele mai populare din Biblie. Aici aflăm și de unde provine Sărbătoarea Purim. Estera a împiedicat masacrarea compatrioților săi evrei, eveniment considerat sursa sărbătorii iudaice a Purimului. Povestea Purimului, care a avut loc acum 2300 de ani, este cuprinsă în Cartea Esterei, pe care evreii trebuie să o asculte de Purim.

Dacă cineva m-ar întreba ce mi-a plăcut cel mai mult din Vechiul Testament, i-aș răspunde fără ezitare: Cartea Esterei.

Transcriem versete din această capodoperă.

CAP. 1: VISUL LUI MARDOHEU.

În anul al doilea al domniei lui Artaxerxe cel Mare, în ziua întâi a lunii Nisan, Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chiș, iudeu din seminția lui Veniamin, om mare, care trăia în cetatea Suza și slujea la curtea regelui, a visat un vis. Mardoheu era din robii pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, îi luase în robie din Ierusalim cu Iehonia, regele Iudeii. Iar visul lui a fost acesta: „Se făcu parcă un zgomot mare pe pământ, tunet, cutremur și tulburare. Și deodată ieșiră doi balauri mari, gata să se lupte unul cu altul, și urletul lor era cumplit.

După urletul lor, toate popoarele se pregătiră de război, ca să lovească pe poporul dreptilor. Și iată veni pe pământ zi de negură și întuneric, de necaz și strâmtorare, de mare durere și tulburare. Atunci tot poporul dreptilor s-a tulburat, temând-se de răul lor; se pregăti să piară și începu a striga către Domnul. La strigătul lor, ieși parcă dintr-un izvor un râu mare cu apă multă, străluci lumină și soare, se înălțară cei smeriți și nimiciră pe trufași”.

Deșteptându-se Mardoheu după acest vis, care închipuia ce avea să facă Dumnezeu, păstra acest vis în inima sa și dorea să-l priceapă în toată întregimea lui până în seară. Și a rămas Mardoheu la curte cu Gavata și cu Tăra, doi eunuci ai regelui, care păzeau curtea; atunci a auzit ce vorbeau ei, a aflat planul și a descoperit că ei se pregăteau să pună mâna pe regele Artaxerxe și i-a spus regelui.

Regele a cercetat pe cei doi eunuci și după ce ei au mărturisit, au fost spânzurați. Regele scrisse întâmplarea aceasta spre aducere aminte și scrisse și Mardoheu această întâmplare. Atunci porunci regele lui Mardoheu să slujească la curte și-i dădu și daruri pentru aceasta.

Dar pe lângă rege era atunci vestit Aman, fiul lui Hamadata din Agag. Acesta se silea să facă rău lui Mardoheu și poporului său pentru cei doi eunuci ai regelui. (...).

CAP. 2: VASTI ALUNGATĂ DE ARTAXERXE.

1. După întâmplarea aceasta, când se potoli mânia regelui Artaxerxe, își aduse el aminte de regina Vasti, de ceea ce făcuse ea și de ce se hotărâse împotriva ei,

2. Iar oamenii regelui, care-i slujeau lui, au zis: „Să se caute pentru rege fete tinere și frumoase.

3. Să rânduiască dar regele dregători în toate țările regatului său, care să adune toate fetele tinere și frumoase la față în capitala Suza, în casa femeilor, sub supravegherea lui Hegai, eunucul regelui, păzitorul femeilor, și să le dea săpun și celelalte de trebuință pentru spălat.

4. Și fata care va plăcea ochilor regelui să fie regină în locul Vastei”. Cuvântul acesta a plăcut regelui, și el a făcut așa.

8. Când se făcu cunoscută porunca regelui și hotărârea lui și când au fost adunate multe fete în capitala Suza, sub supravegherea lui Hegai, atunci fu luată și Estera în casa regelui sub supravegherea lui Hegai, păzitorul femeilor.

9. Fata aceasta plăcu ochilor lui și își atrase bunăvoința lui. De aceea se grăbi el să-i dea cele de spălat și tot ce i se cuvenea și puse pe lângă ea șapte fete, vrednice de a fi cu ea, și o așeză pe ea și fetele ei în cea mai bună parte a casei femeilor.

10. Estera însă n-a spus nimic nici de poporul său, nici de neamurile sale, pentru că Mardoheu îi dăduse poruncă să nu spună.

11. Mardoheu venea în fiecare zi în curtea casei femeilor, ca să afle știri despre sănătatea Esterei și cele ce se petreceau cu ea.

12. Când venea fiecărei fete vremea să intre la regele Artaxerxe, după ce timp de douăsprezece luni se săvârșeau asupra ei cele rânduite pentru femei, (căci atât timp ținea vremea curățirii lor: șase luni cu miruri și șase luni cu arome și alte unsori femeiești),

13. Atunci fata intra la rege și orice ar fi cerut, i se dădea pentru a merge din casa femeilor în casa regelui.

14. Seara ea intra și dimineața se ducea în a doua casă a femeilor sub supravegherea lui Șaașgaz, eunuc al regelui, păzitorul concubinelor, și nu mai intra după aceea la rege decât dacă doar ar fi voit-o regele și ar fi fost chemată anume.

15. Când veni vremea Esterei, fiica lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o luase la sine ca fiică, să meargă la rege, atunci ea nu ceru nimic, decât numai ceea ce-i zisese Hegai, eunucul regelui, păzitorul femeilor. Ea află trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau.

16. Estera fu luată la regele Artaxerxe și dusă în casa lui domnească în luna a zecea, adică în luna Tebet, în al șaptelea an al domniei lui.

17. Și iubi regele pe Estera mai mult decât pe toate femeile, și ea dobândi bunăvoința lui și trecere mai mult decât toate femeile, și el puse coroana domnească pe capul ei și o făcu regină în locul Vastei.

18. Apoi făcu regele ospăț mare pentru toți dregătorii săi și pentru cei ce-i slujeau lui. Acesta fu ospăț pentru Estera; mai făcu regele mari ușurări țărilor și împărți daruri cu dărnicie de rege.

19. Iar când s-au adunat fetele a doua oară și Mardoheu ședea la poarta regelui,

20. Estera tot nu grăise nimic de neamul său, cum îi poruncise Mardoheu, că Estera împlinea cuvântul lui Mardoheu, ca și când era sub ocrotirea lui.

21. Într-o zi, când Mardoheu ședea la poarta regelui, Bigtan și Tereș, căpeteniile paznicilor lui, se aprinseră de mânie, că se dăduse întâietate lui Mardoheu, și căutau să pună mâna pe regele Artaxerxe.

22. Aflând acest lucru, Mardoheu îl spuse reginei Estera, iar Estera îl spuse regelui în numele lui Mardoheu.

23. Fapta se cercetă și se găsi adevărată. Amândoi eunucii au fost spânzurați în curte. Această binefacere a lui Mardoheu fu scrisă în cartea amintirilor zilnice ale regelui.

1. După aceea a ridicat regele Artaxerxe pe Aman, fiul lui Hamadata, din țara Agag, l-a înălțat și a pus scaunul lui mai presus decât al tuturor căpeteniilor pe care le avea.

2. Toți cei ce slujeau regelui, care erau la poarta regelui, se închinau și se aruncau cu fețele la pământ înaintea lui Aman, căci așa poruncise regele, iar Mardoheu nu se închina și nu-și pleca fața la pământ.

3. De aceea cei ce slujeau regelui și care erau la poartă, ziceau lui Mardoheu: „De ce calci tu porunca regelui?”

4. Și cum ei ziceau aceasta în fiecare zi, iar el nu-i asculta, îl spuseră lui Aman, ca să vadă de va stăruii Mardoheu în purtarea sa, căci el le spusese că-i iudeu.

5. Când văzu Aman că Mardoheu nu se închină și nu-și pleacă fruntea până la pământ înaintea sa se umplu de mânie.

6. Dar i se păru prea puțin lucru să pună mâna numai pe Mardoheu. Și fiindcă i se spusese din ce popor e Mardoheu, de aceea Aman puse gând să ucidă pe toți Iudeii care se aflau în tot regatul lui Artaxerxe, întrucât erau poporul lui Mardoheu.

7. Făcură deci sfat în luna întâi, adică în luna Nisan, în anul al doisprezecelea al domniei lui Artaxerxe, și au aruncat Pur, adică sorți, de față cu Aman, ca să vadă în ce lună și în ce zi să se ucidă deodată poporul lui Mardoheu, și a căzut sorțul pe luna a douăsprezecea, adică pe luna lui Adar.

8. În vremea aceasta a spus Aman regelui Artaxerxe: „Este un popor risipit și împrăștiat printre popoare prin toate țările regatului tău. Legile lui sunt deosebite de legile tuturor popoarelor, legilor regelui nu se supun și regele nu se cuvine să-l lase așa.

9. Dacă binevoiește regele, atunci să se hotărească în scris să fie uciși și eu voi cântări zece mii de talanți de argint și voi da în mâna vistiernicilor, ca să-i verse în vistieria regelui”.

10. Atunci își scoase regele inelul său din mâna sa și-l dădu lui

Aman, fiul lui Hamadata din țara Agag, ca să întărească decretul cel împotriva Iudeilor,

11. Zicând lui Aman: „Îți dau ție acest argint și poporul; fă cu el ce vrei!”

12. Atunci au fost chemați scriitorii regelui în treisprezece zile ale lunii întâi, și s-a scris, cum poruncise Aman, către satrapii regatului și către căpetenia fiecăreia din cele o sută douăzeci și șapte de țări, de la țările Indiei și până la Etiopia, și către căpeteniile fiecărui popor; și se scriseră fiecărei țări cu scrierea ei și fiecărui popor în limba lui și toate se scriseră în numele regelui Artaxerxe și se întăriră cu inelul regelui.

13. Scrisorile se trimiseră prin ștafete în toate țările regelui, ca să ucidă, să piardă și să nimicească pe toți Iudeii, mic și mare, copii și femei, într-o singură zi, și anume în treisprezece zile ale lunii a douăsprezecea, adică în luna Adar, iar averile lor să le jefuiască.

Iată textul acelei scrisori:

„Marele rege Artaxerxe celor ce cârmuiesc de la India până la Etiopia peste o sută douăzeci și șapte de țări și căpeteniilor și slujitorilor de sub conducerea lor acestea scrie: Domnind peste multe popoare și stăpânind toată lumea, eu, fără să fiu îngâmfat de putere, ci cârmuind pururea cu blândețe și cu liniște, am voit să fac viața supușilor pururea netulburată, păzind regatul meu în pace și ușor de străbătut până la hotarele lui, statornicind pacea de toți dorită. Dar când eu am întrebat pe sfetnici, cum am putea aduce aceasta la îndeplinire, atunci Aman, care e vestit la noi prin înțelepciune și se bucură neclintit de bunăvoința noastră și care dovedindu-ne cea mai deplină credincioșie, pentru care a dobândit cinstea de a ședea în al doilea loc după rege, ne-a arătat că prin toate neamurile lumii s-a amestecat un popor vrăjmaș, potrivit, după legile tuturor popoarelor, care neconțin nesocotește poruncile regelui, ca să nu se poată întemeia cârmuirea noastră fără meteahnă. Aflând deci că numai singur acest popor

se împotrivesc pururea oricărui om, duce un fel de viață străină de legi și, împotrivindu-se pururea lucrărilor noasre, face cele mai mari nelegiuiri, ca regatul nostru să nu ajungă a fi bine întocmit, am poruncit cele arătate vouă în scrisorile lui Aman, care este pus de noi peste lucruri și ca un al doilea părinte al nostru, ca să-i stârpiți pe toți cu femei și copii prin sabie cumplită, fără nici o milă și cruțare, în treisprezece ale lunii a douăsprezecea, adică în luna lui Adar, a acestui an, ca astfel acești oameni vrăjmași și astăzi, ca și în trecut, fiind într-o singură zi aruncați cu sila în iad, să nu ne mai împiedice în viitor de a duce viață pașnică și netulburată până în sfârșit.

14. Textul acestei porunci să se dea în fiecare țară, ca lege cu putere pentru toate popoarele, ca ele să fie gata pentru ziua aceea”.

15. Ștafetele zburară repede cu porunca regelui. Porunca se făcu cunoscută și în capitala Suza. Regele și Aman ședeau și beau, iar cetatea Suza era în fierbere.

CAP. 4. JALEA ȘI POSTUL IUDEILOR.

1. Când Mardoheu află tot ce se făcuse, își rupse hainele sale, își puse pe sine sac și cenușă și, ieșind în mijlocul cetății, ridică strigăt amar.

2. Ajungând însă până la poarta regelui, se opri, deoarece nu putea să intre pe poarta regelui îmbrăcat cu sac și cenușă pe cap.

3. Tot așa și în fiecare țară și loc, unde ajungea porunca regelui și scrisoarea lui, era tânguire mare și printre Iudei, post, plângere și bocet. Sac și cenușă era așternutul multora.

4. Atunci au venit slujitorii Esterei, eunucii și slujnicile ei, și i-au spus, și regina se tulbură strașnic. Apoi a trimis haine lui Mardoheu, ca să se îmbrace cu ele și să lepede de pe el sacul. Dar el n-a voit.

5. De aceea a chemat Estera pe Hatac, unul din eunucii

regelui pe care acesta îl pusese să fie pe lângă ea, și-l trimise la Mardoheu, ca să afle de ce și pentru ce sunt acestea...

6. Mergând Hatac la Mardoheu, în piața orașului cea din fața curții regelui,

7. I-a spus Mardoheu toate câte i se întâmplase, și de numărul arginților, ce făgăduise Aman să verse în vistieria domnească pentru Iudei ca să-i stârpească.

8. Îi dădu de asemenea și izvodul de pe porunca domnească, izvod care se vestise în Suza pentru stârpirea lor, ca să-l arate Esterei și să-i dea de veste despre toate. Pe lângă aceasta o sfătuia să meargă la rege și să-l roage de iertare pentru poporul ei, aducându-și aminte de zilele sale cele smerite, când era crescută sub mâna lui, a lui Mardoheu, pentru că Aman, cel al doilea după rege, a osândit pe Iudei la moarte; să strige de asemenea către Domnul, ca să-i izbăvească pe ei de la moarte.

9. Deci a venit Hatac și a spus Esterei vorbele lui Mardoheu.

10. Atunci a vorbit Estera cu Hatac și l-a timis să spună lui Mardoheu:

11. „Toți cei ce slujesc regelui și popoarele din țările regelui știu că tot cel ce va intra la rege înăuntrul curții, bărbat sau femeie, fără să fie chemat, ia o singură osândă: moartea. Numai acela spre care va întinde regele sceptrul său de aur scapă cu viață. Eu însă n-am fost la rege de mai bine de treizeci de zile”.

12. Aceste cuvinte ale Esterei au fost spuse lui Mardoheu.

13. Iar Mardoheu a răspuns Esterei următoarele: „Să nu socoți că ai să scapi tu singură în casa regelui, dintre toți Iudeii.

14. Dacă tu vei tăcea în vremea aceasta, atunci izbăvirea și eliberarea vor veni pentru Iudei din altă parte, iar tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă tu n-ai ajuns la vrednicia de regină tocmai pentru vremile acestea”.

15. Atunci Estera răspunse lui Mardoheu:

16. „Mergi, adună pe toți Iudeii din Suza și posteți pentru mine; să nu mâncați și să nu beți trei zile, nici ziua, nici noaptea,

și voi posti și eu cu slujnicile mele și apoi mă voi duce la rege, deși aceasta-i împotriva legii, și de va fi să pier, voi pieri”.

17. Atunci s-a dus Mardoheu și a făcut cum îi poruncise Estera. (Se rugă el Domnului, pomenind toate lucrurile Domnului și zicând: „Doamne, Doamne, Împărate atotțitorule, toți sunt în puterea ta și nu este cine să se împotrivescă ție când vei voi să izbăvești pe Israel. Tu ai făcut cerul și pământul și toate cele minunate de sub cer. Tu ești Domnul tuturor și nu este cine să se împotrivescă ție, Doamne! Tu toate le știi Doamne, tu știi că eu nu din mândrie, nici din trufie, nici ca să jignesc am făcut aceea, că nu m-am închinat lui Aman cel mândru, căci eu cu plăcere m-aș fi apucat să sărut tălpile picioarelor lui pentru izbăvirea lui Israel.

Dar eu am făcut aceasta ca să nu dau slavă oamenilor mai presus de slava lui Dumnezeu și nu m-am închinat nimănui, decât numai ție, Domnul meu, și nici nu voi face aceasta din mândrie. Și acum, Doamne Dumnezeule, Împărate! Dumnezeul lui Avraam, cruță pe poporul tău, căci se pune la cale pieirea noastră și voiesc să piardă moștenirea ta cea dintru început.

Nu trece cu vederea partea ta, pe care ai răscumpărat-o pentru tine în țara Egiptului. Auzi rugăciunea mea și te milostivește spre moștenirea ta; întoarce plânsul nostru în veselie, ca, vii fiind noi, să laudăm numele tău, Doamne, și nu astupa gura celor ce te preamăresc pe tine”. Și toți Israeliții au strigat din toate puterile lor că moartea era înaintea ochilor lor. Și a alergat și Estera la Domnul, cuprinsă de groaza morții, și, dezbrăcându-se de hainele slavei sale, s-a îmbrăcat în haine de desnădejde și de jale, iar în locul unsoarelor celor scumpe, cu cenușă și cu țărână cumplit trupul său și tot locul împodobit altădată l-a umplut de păr smuls din capul său și, rugându-se Domnului, Dumnezeului lui Israel, zise: „Domnul meu, numai tu singur ești împăratul nostru: ajută-mi mie celei singuratice și fără ajutor afară de tine, că pieirea mea e aproape! Eu am auzit Doamne, de la tatăl meu, în neamul

meu părintesc, că tu ți-ai ales pe Israel din toate popoarele, și pe părinții noștri din toți strămoșii lor, ca să fie moștenirea ta veșnică și ai făcut pentru ei toate câte ai zis.

Acum noi am greșit înaintea ta și tu ne-ai dat în mâinile vrăjmașilor noștri, pentru că am lăudat pe dumnezeii lor; drept ești tu, Doamne! Dar ei acum nu se mai mulțumesc cu robia noastră amară, ci și-au dat mâna cu idolii lor, ca să răstoarne poruncile gurii tale și să stârpească moștenirea ta, și să astupe gura celor ce te slăvesc pe tine și să stingă slava casei tale și jertfelnicul tău, să dezlege gura popoarelor pentru a preaslăvi pe dumnezeii lor cei mincinoși și pentru ca regele cel pământesc să fie admirat totdeauna.

Nu da, Doamne, sceptrul tău dumnezeilor celor ce nu sunt, ca să nu se bucure vrăjmașii de căderea noastră, ci întoarce uneltirea lor asupra lor înșiși, iar pe uneltitorul împotriva noastră dă-l rușinii. Adu-ți aminte, Doamne, arată-te nouă în vremea necazului nostru și-mi dă mie curaj.

Împărate al dumnezeilor și stăpâne a toată stăpânirea, dăruiește gurii mele cuvânt cu trecere înaintea leului acestuia și umple inima lui de ură către cel ce ne prigonește pe noi, spre pieirea lui, și a celor de un gând cu el. Iar pe noi ne izbăvește cu mâna ta și-mi ajută mie, celei singure, care nu are alt ajutor decât pe tine, Doamne, tu ai știință de toate și cunoști că eu urăsc slava celor fără de lege și mă îngreșez de patul celor netăiați împrejur și de tot cel de alt neam.

De asemenea cunoști nevoia mea, că eu mă îngreșez de semnul mândriei mele care se află pe capul meu în zilele când mă arăt, - mă îngreșez de el, ca de o haină întinată cu sânge, și nici nu-l port când sunt singură. Roaba ta n-a mâncat din masa lui Aman, nici n-a prețuit ospățul regesc; vin jertfit la idoli n-am băut, nici nu s-a veselit roaba ta din vremea schimbării soartei mele și până acum decât numai de tine, Doamne Dumnezeul lui Avraam.

1. În ziua aceea, regele Artaxerxe dădu reginei Estera casa lui Aman, vrăjmașul Iudeilor; iar Mardoheu a fost chemat de rege, căci Estera îi spusese că el este rudă cu ea.

2. Și își scoase regele inelul său pe care-l luase de la Aman, și-l dădu lui Mardoheu; iar Estera puse pe Mardoheu ispravnic peste casa lui Aman.

3. Apoi Estera vorbi din nou înaintea regelui, căzu la picioarele lui, plânse și-l rugă să abată răutatea lui Aman Agaghitul și uneltirea lui, pe care el o îndreptase împotriva Iudeilor.

4. Atunci regele își întinse sceptra lui cel de aur către Estera, și s-a ridicat Estera înaintea feței regelui,

5. Și zise: „De binevoiește regele, și de am aflat eu trecere înaintea feței lui; de e drept lucrul acesta înaintea regelui și de plac eu ochilor lui, atunci să se scrie, ca să fie revocate scrisorile cele trimise după uneltirile lui Aman pentru uciderea Iudeilor în toate părțile regatului;

6. Căci cum pot eu să privesc nenorocirea, care ar atinge pe poporul meu, și cum pot să văd pieirea neamului meu?”

7. Zis-a regele Artaxerxe către Estera și Mardoheu: „Casa lui Aman am dat-o Esterei, iar pe el l-am spânzurat, pentru că și-a întins mâna sa asupra Iudeilor.

8. Scrieți și voi despre Iudei ce vă place, în numele regelui și întăriți cu inelul regelui, căci scrisoarea scrisă în numele regelui și întărită cu inelul regelui nu se poate schimba”.

9. Atunci au fost chemați scriitorii regelui, în luna a treia, adică în ziua de douăzeci și trei ale lunii, și cum porunci Mardoheu, așa s-a scris Iudeilor și satrapilor, guvernatorilor țărilor și cârmuitorilor ținuturilor lor de la India până la Etiopia, din cele o sută douăzeci și șapte țări; și s-a scris fiecărei țări cu scrierea ei și fiecărui popor în limba lui, și Iudeilor le scrise cu literele lor și în limba lor.

10. Mardoheu scrise în numele regelui Artaxerxe, scrisorile le pecetlui cu inelul regelui și le trimise prin curieri călări pe cai, din hergheliile regelui;

11. Spunând că regele îngăduie Iudeilor din fiecare cetate să se adune ca să-și apere viața lor, să bată, să ucidă și să piardă pe toți cei puternici din popor și din țară, care ar vrea să-i atace, cu femeile și cu copiii lor, iar averea lor să o jefuiască.

12. Aceasta să se facă în toate țările lui Artaxerxe, într-o singură zi, în treisprezece ale lunii a douăsprezecea, adică ale lunii Adar. Textul acestei scrisori este următorul: „Marele rege Artaxerxe, satrapilor celor o sută douăzeci și șapte de țări de la India și până la Etiopia, guvernatorilor de provincii și tuturor supușilor, credincioșilor lui, salutare. Mulți din cei răsplățiți cu cinste prin nemărginita bunătate a binefacerilor s-au trufit peste măsură și nu numai supușilor noștri caută să le facă rău, ci, neputându-și sătura mândria, încearcă să urzească uneltiri și împotriva binefăcătorilor lor, pierzând nu numai simțul recunoștinței omenești, ci, plini de trufie nebună, caută în chip nelegiuit să scape de judecata lui Dumnezeu cel ce pururea toate le vede. Dar adesea și mulți, fiind îmbrăcați cu putere, ca să rânduiască lucrurile prietenilor ce s-au încrezut în ei, prin încredințările lor îi fac vinovați de vărsare de sânge nevinovat și-i supun la primejdii de neînlăturat, amăgind gândul bun și neprihănit al stăpânilor prin vorbărie viclană și mincinoasă. Aceasta se poate vedea atât din povestirile mai vechi, cum am spus, precum și din faptele săvârșite în chip nelegiuit înaintea ochilor voștri de răutatea celor ce stăpânesc cu nevrednicie. De aceea ne îngrijim pentru viitor, ca să întocmim noi o împărăție netulburată pentru toți oamenii din lume, neîngăduind înșelătoriile, și pricinile ce ni se înfățișează judecându-le cu toată luarea-aminte cuvenită. Așa Aman, fiul lui Hamadata Macedoneanul, cu adevărat străin de sângele persan și foarte departe de bunătatea noastră, fiind primit oaspete la noi, s-a învrednicit de bunăvoința pe care noi o avem către orice popor,